

Η ΘΕΟΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

[Επειδή εξηγητήθη τό Α' τεύχος τοῦ Συλλόγου μας ἠ Θεότης τοῦ Χριστοῦ· ἡ δὲ ἀνατύπωσις ἐπὶ τοῦ παρόντος εἶναι δύσκολος καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ μᾶς ζητοῦν τοῦτο ἀναγκασόμεθα νὰ ἀνατυπώσωμεν τοῦτο ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὸ περιοδικόν μας].

Ἡ ἠθικοθρησκευτικὴ θύελλα τοῦ ὕλισμου ἡ κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα με' ἐξαιρητικῆς ἐντάσεως ἐκρα γείσκει ἐν τῇ Δύσει, καὶ ἀκαθόκτως ἐξορμήσασα πρὸς πᾶσαν γωνίαν τῆς ὑψηλοῦ, κατέβηκε δυστυχῶς καὶ τὴν δούτηνον κατρίδα μας, ἀπειλοῦσα ὀλεθρὸν ἐν παντὶ καὶ πρὸ παντός εἰς τὴν ἄπειρον νεολαίαν μας. Ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη διὰ τὸν διασημότερον αὐτῆς ἀντιπροσώπων πάλαι τε καὶ νῦν ἐξήνεγκε τὸν ἐπικηδεῖον τῶν ὕλιστικῶν δοξασιῶν ἀποδείξασα τὴν θάσιν των σκληρὰν καὶ ἀντιφάτικὴν ἐν τ' αὐτῷ. Ἀπέδειξε τὸν σύγχρονον ὕλισμὸν συμπλεγμὰ καλαιῶν ραχῶν ἃ οἱ γὰρ ὀπαδοὶ του προσπαθοῦν νὰ συρράψουν με' υεσηπὸτα γήματα θλιβ. τὴν ψευδῆ ἐπιστήμην. Διεκήρυξεν ὅτι θρησκεία καὶ ἐπιστήμη εἶναι δύο ἀδελφαὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιδιώκουσαι ἀλλὰ με' διάφορα μέσα, οὐδέποτε συγκρουόμεναι καὶ εἰς τὸ ἄπειρον συναντώμεναι. Καὶ ἡ παγκόσμιος ἱστορία ἐξελέγχει ἀσύστατον τὸν ὕλισμὸν καθ' ὅτι οὐδεὶς λαὸς, ἢ πόλις, ἢ συνοικισμὸς ἀναγέρεται ὡς ἄθεος, ὅσον ἄγριοι καὶ ἂν ὑπῆρξαν, καὶ εἰς ὁσονδήποτε ἐποχὴν καὶ ἂν ἐζησαν, ἐπεριμένως ἢ περὶ Θεοῦ πίστευσι εἶναι ἔμφυτος ἄρα καὶ ἀληθής. Ἀλλὰ καὶ ἡ κοινὴ λογικὴ ἀποδεικνύει πασιφανῶς τὴν σκληρότητα τοῦ ὕλισμου, καθ' ὅτι ὡς εἶναι ἀδύνατον λογικῶς νὰ ὑπάρχῃ ἀποτέλεσμα ἄνευ αἰτίας, κύκλος ἄνευ κέντρου, σύγγραμμα ἄνευ συγγραφέως, οἰκία ἄνευ οἰκοδόμου κλπ. οὕτω εἶναι λογικῶς ἀδύνατον νὰ ὑπάρχῃ δημιουργία ἄνευ δημιουργοῦ, καθ' ὅτι ἐκ τοῦ μηδενὸς μηδὲν παράγεται. Κατὰ δὲ τὸ οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μη' ἔχοντος πῶς εἶναι δυνατόν ἢ ἀψυχὸς ὕλη νὰ δώσῃ ψυχὴν εἰς τὸν λογικὸν ἄνθρωπον ὡς διατείνονται οἱ ὕλισται; Πῶς ἐξηγεῖται ἡ τελεία ἄρμονία ἢ ἐπικρατοῦσα ἐν τῷ Σύμπαντι ἂν μὴ ὑπάρχῃ ὁ τὰ πάντα ἄρμονικῶς διευθετῶν Νους; Ἐπίσης κατὰ τὸν Κάντιον ἢ ἔμφυτος πεποιθήσις τοῦ κόσμου, ὅτι οἱ κακούργοντες θὰ τιμωρηθοῦν καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἢ-τις δὲν ἀνοεὶ οὔτε ἐκλείπει παρ' ἀνθρώποις ἔστω καὶ ἂν πολλὰκις πολλοὶ κακούργοντες ἀπέρχονται τοῦ κόσμου τοῦτου ἀτιμώρητοι καὶ τ' ἀνάπαλιν, ἀποδεικνύει ὡσαύτως τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ καὶ ἄλλου κόσμου ἐνθα ἀφεύκτως θὰ τιμωρηθοῦν οἱ μὲν καὶ τ' ἀνάπαλιν οἱ δὲ, ἄλλως θὰ ἦτο ἀνεξήγητος ἢ ἔμφυτος τῶν ἀνθρώπων πεποιθήσις ἐπὶ τὴν θείαν Νέμεσιν. Καὶ ἡ ἐν ἡμῖν ὑπάρχουσα φωνὴ συνειδήσεως ἢ καὶ φωνὴ Θεοῦ καλουμένη δὲν ἀνατρέπει τὰς ὕλιστικὰς θεωρίας; Βεβαίως Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται κατὰ τὸν ἐπιστήθιον μᾶθητήν ἄλλ' οὔτε εἶναι δυνατόν νὰ ἴδῃ καθ' ὅτι εἶναι Πνεῦμα. Μόνον τὰ ἴγνη Του διαδιδέτομεν παντοῦ. Μόνον διὰ τῆς εἰς ἄτοπον ἀναγωγῆς ἀποδεικνύεται. Ἄλλ' εἶναι καὶ παραλογισμὸς τὸ νὰ ζητῆ ὁ πεπερασμένος νοῦς τοῦ ἀνθρώπου νὰ περιλάβῃ ἐν ἑαυτῷ, ἀντάμῃ καὶ πειραματικῶς γνῶρῃσιν τὸν ἄπειρον Θεόν! Τὸ περὶ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ἀνέκδοτον πείθει

ἡμᾶς ἀδιστακτῶς περὶ τῶν ἀνωτέρων. Ἐπιτίθενται κατὰ τῆς θρησκείας οἱ ὕλισται διότι περιέχει μυστήρια καὶ θαύματα, ἀλλὰ μήπως καὶ αἱ ἐπιστήμαι δὲν περιέχουν ἀξιώματα καὶ ὀρισμένως προϋποθέσεις; Μήπως καὶ ἐν τῇ φύσει ἀνὰ πᾶν ὄχημα δὲν συναντῶμεν μυστήρια καὶ θαύματα, ἅτινα δὲν μᾶς κἀμνον ἐντύπωσιν καθ' ὅτι ἐξοικειώθημεν πρὸς αὐτὰ; Λέγουν ὅτι ἡ πίστις εἶναι ἀναξία ἐπιστημόνων ὡς περιορίζουσα τὸν νοῦν καὶ στηριζομένη ἐπὶ τῆς πέρας. Ἀλλὰ μήπως τὰ 9)10 τῶν γνώσεών μας δὲν στηρίζονται ἐπὶ τῆς πίστεως; Μήπως αἱ αἰσθήσεις δὲν εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁρεῖς ἀπατηλῶν καινομένων; Μήπως ὁ νοῦς ἀπεδείχθη ἀσφαλῆς τῆς ἀληθείας ὁρεῖς; Τί περὶ τοῦ των μᾶς διδάσκει ἡ πέτρα καὶ ἡ ἱστορία; Διὰ ποῖον πρᾶγμα σκέπτονται καὶ κρῖνον ὁμοιότροπως οἱ ἄνθρωποι; Τίς ἀγνοεῖ τὸ κοινὸν λόγιον ὅτι γόστοι ἄνθρωποι τότε γινώμει ὑπάρχουν; Ἄν λοιπὸν ἐμπιστευόμεθα ἢ μᾶλλον τυφλῶς πιστευόμεν εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ τὸν νοῦν ἅτινα ὡς εἴπομεν πλειστάκις μᾶς ἀπατοῦν ὡς σφαλόμενα, ἂν πιστευόμεν εἰς κοινούς ἀνθρώπους καὶ τῆς τοιαύτης πίστεως στηρίζομεν τὰς γνώσεις καὶ πεποιθήσεις μας, τί τὸ ἄτοπον ἢ ταπεινωτικὸν νὰ πιστευόμεν εἰς τὸ Ὑπέροχτον Ὅν τὸ ὅποσον οὐδέποτε θεδικῶς σφαλῆι ἢ ψευδῆται, διὰ τὸ ὅποσον ἔχομεν ἀπίστους ἐνδείξεις ὅτι ὑπάρχει, καὶ τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὁποῖου ὄχι μόνον ὁ πνευματικὸς καὶ ὕλικός κόσμος ὁμολογεῖ, ἀλλὰ καὶ αἱ μᾶλλον παρωτισμέναι διάνοιαι ἀνέκκαθεν ἐν ὀνόματι τῆς Ἐπιστήμης παρεδέχθησαν; Μήπως ἐκ τοῦ ὅτι ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐνοήσωμεν τὰ ὑπὲρ φύτιν δυνάμεθα νὰ ἀποκαλέσωμεν ταῦτα παρὰ φύτιν; Ὅστε πᾶν ὅ,τι δὲν ἐνοοῦμεν δικαιοῦμεθα νὰ τὸ ἀπορρίψωμεν ὡς ἀδύνατον καὶ ἀνύπαρκτον; Ὡραία λογικὴ! Μόνον παράφρων δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ σοβαρῶς τὸ τοιοῦτον, ὡς καὶ οἱ παραπαίοντες ὕλισται, ἀλλὰ καὶ οὗτοι μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν θρησκείαν μεταχειρίζονται τὸ μέτρον τοῦτο. Δυστυχῶς ἢ ἀπιστία ἐξ ἐγωῖσμοῦ, ὑπολογισμοῦ, ψευδεπιδείξεως, διαφθορᾶς, ἡμιμαθείας καὶ ἄλλων ἑλατηρίων ὀρμωμένη, ὡς ἀποπνευτικὸς λίψ πᾶν καὶ ἀπειλεῖ νὰ μεταβάλλῃ τὴν γῆν εἰς αὐχηρῶν ἔρημον. Ἡ ἀπιστία εἶναι ἡ δηλητηριώδης πηγὴ παντὸς κηκοῦ, νόσημα ψυχικόν, τὸ συγερωτέρον τῶν ἐγκλημάτων, ἀνισορροπία, παραλογισμὸς, παντοῦ προσκρούει, περὶ πάντων ἀμφιδάλλει, διαφθείρει τὴν καρδίαν καὶ συσκοτεῖ τὸν νοῦν. Ἡ ἀπιστία καθιστᾷ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς ὁμοίους πρὸς πλοῖα ἄνευ πηδαλίων καὶ πηξίδος ἐν καιρῷ νυκτὸς ἐν μέσῳ τρικυμιώδους θαλάσσης, οὐδαμοῦ εὐρίσκοντας καταφύγιον, ἀνάπαυσιν, παρηγορίαν, διατελοῦντας ἐν διαρκεί μαρμασῷ, καὶ τέλος καταποντιζομένους εἰς τὸ πέλαγος τῶν θλίψεων, ἀπογοητεύσεων, ἀμφιβολιῶν καὶ πλανῶν. Πᾶν δὲ τούναντιον συμβαίνει με' τοὺς θερμῶς καὶ ἀκραδάντως πιστευόντας. Τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου Ἀγγλοῦ ὕλιστου Βόλνεϋ καὶ ἄλλων ὁμοίων του ἐν κατακλήθῃ περιστασει αἴφνης ἀνανηψάντων, καὶ ἀποσκορακισάντων τὰς ὕλιστικὰς δοξασίας πείθει ἐπίσης ἀδιστακτῶς πάντα εἰλικρινῆ μελετητὴν περὶ τῆς ποταπότητος τῶν ἐλατηρίων, καὶ τῆς ἀνοχῆς τῶν ὕλιστικῶν θεωριῶν. Ἀπιστία καὶ διαφθορὰ εἶναι ἀλληλένδετα καθ' ὅτι ἡ μία γεννᾷ τὴν ἄλλην καὶ τ' ἀνάπαλιν. Οἱ ὕλισται πολλαχόθεν ἐνισχυόμενοι ἐργάζονται νυχθημερὸν πο-

λυτρόπως και ποικιλομόρφως.

Κινούν πάντα λίθον ἕνα σκηνγεύσωσιν ὁπαδοῦς. Ὁ κίνδυνος τῆς κοινωνίας και πρὸ παντός τῆς ἀκχαρτί-
στου και σπουδαζούσης νεολαίας εἶναι ἄμεσος και
τρομερός. Ἀνάγκη πᾶσα πάντες οἱ δυνάμενοι γὰ ἐπι-
στρατευθεὸν ἔπως ἀμυνοῦν και καταπολεμήσωσιν τὸ
ποικιλόμορφον τοῦ ὕλισμου τέρας. Ὁ ὕλισμός ἐνόμη-
σεν ὅτι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ εὐρήκε τὴν Ἀ-
γίλλειον πέραν τοῦ Χριστιανισμοῦ δι' ὃ λυστωδῶς
κατεπολέμησε τὴν Θεότητα τοῦ Σωτήρος μας. Ὅθεν
ἀπεφασίσαμεν γὰ ἀνατρέψωμεν τὰς θεωρίας των ἐν
προκειμένῳ και γὰ τοὺς καταπολεμήσωμεν μετὰ τὴν βέλη
ἃ ἐκείνοι μᾶς παρέχουν ἐπὶ τοῦ ἱερῆσκευτικῶ ἐκείνου
ἀκριδῶς σημείου τὸ ὅποιον αὐτοὶ θεωροῦν εὐθραυστό-
τερον. και τὸ ὅποιον ὡς μετέχον και τοῦ ἀπτοῦ και
φυσικοῦ εὐκολώτερον δύναται νὰ συζητηθῆ και ἀπο-
δειχθῆ. Ἡ ἀπόσπασμα νὰ ἐμιλήσῃ ἡ λογική, ἡ πετρα,
ἡ ἱστορία, τὰ πράγματα, και τέλος ἡ καταφαίνονται
πόσον παράλογοι εἶναι οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν ὕλιστων
τοὺς ὁποῖους ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἢ ἀνατρέψῃ και ἡ
ἀληθῆς ἐπιστήμη. Ἡ γλώσσα και ἡ διατύπωση τῶν
νοημάτων ἡ γὰς τοιαύτη ὥστε πάντες γὰ τὰ ἀντικα-
θάνονται και ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι ἀπέρητος και ἀπλή.
Και ἀφοῦ τέλος ἡλίε φαινότερον ἀποδειχθῆ ἡ Θεο-
της τοῦ Χριστοῦ τότε πᾶσαι αἱ ὕλιστικαί δοξαίαι
ἀφ' ἐαυτῶν καταπίπτουν. Ἐν ᾧ ἐὰν ἡ μελέτη αὐτῆ
ἐστηρίζετο ἐπὶ ἐπιπέδῳ καθαρῶς μεταφυσικοῦ και
θεωρητικοῦ, ἦτο δυνατόν γὰ διεξέρευγον ὡς ἐγγέλεις
οἱ ἀντίπαλοι και ὁ ἀγὼν εἰς τοὺς ἀργυμνάστους ὀφθαλ-
μοὺς γὰ φαίνετο σκοτεινός και ἀμείροπος. Εἰς πᾶν-
τα ὅστις εἰδικῶς ἡσχολήθη μετὰ τὴν μελέτην τῶν κυ-
ριωτέρων ὁπαδῶν τῆς ἐλευθέρας λεγομένης σκέψεως
Ρενάν, Σπράου και Βάουρ ὅτινες εἰδικῶς διὰ συγ-
γραφεῶν καταπολεμήσαν τὴν Θεότητα τοῦ Χριστοῦ,
εἶναι γνωστὸν ὅτι οὗτοι ἦσαν ἱεροσπουδασταί, ὅτι φυ-
χρανθέντες πρὸς τοὺς κληρικόνους και θέλοντες γὰ
πολιτευθεὸν εὐρον τοὺς ἐμπόδιον οὗ ἔνεκεν ἐστράφη
ἡ μήτης των κατὰ τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὰς κρίσεις δὲ
τῶν εἰδικῶν οὗτοι κυμαίνονται μεταξὺ πίστεως και ἀ-
πιστίας, ἀνιροῦν τὴν ἐπομένην ὅτι τὴν προτέραν ἐ-
δεδαίου, εἶναι νεφελώδεις, ἀνευ φιλοσοφικῆς δάσεως,
και κατὰ τὰς περιστάσεις ἀκολουθοῦν ἡ καταπολε-
μοῦν ὅλα τὰ φιλοσοφικά συστήματα. Ἴδου τὸ ποῖον
ἐν ἀλλοίσι τῶν ἀντιπάλων, ἃς ἴδωμεν και τὰ ἐπιχειρή-
ματά των! Διὰ τὸ σύντομον. και συστηματικὸν τῆς
ἀπολογίας και ἕνα εἰμεθα τοῖς πᾶσι καταληπτοὶ ἡ
ἐξετάσωμεν τὸν Ἰησοῦν ὡς ἄνθρωπον ὑπὸ πάσας Ἀδ-
τοῦ τὰς ἐκφάνσεις και ἐπιδράσεις, ἕνα ἴδωμεν ἂν ἡ
λογική, πετρα και ἱστορία μᾶς ἐπιτρέπουν γὰ τὸν δεχ-
θεῖν ὡς ἀπλοῦν ἄνθρωπον. Ἡ ἀνιχνεύσωμεν ἀκροθι-
γῶς τὴν παγκόσμιον ἱστορίαν ἀπὸ τῶν Πρωτοπλάστων
ἕνα ἴδωμεν ἂν και πῶς ἀνέμενον Ἀυτὸν ὅτε Ἰουδαϊκός
και Ἐβραϊκολατρικός κόσμος. Κατόπιν ἡ ἐξετάσωμεν
τὴν Μ. Χ. ἀνθρωπότητα ἕνα ἴδωμεν ἂν και πόσον ἐπέ-
δρασε ἐπ' αὐτῆς και ἂν πάντα ταῦτα μᾶς ἐπιτρέπουν
γὰ ἐξακολουθεῖν ἀρνούμενοι τὴν Θεότητά του!

Τὸ πονημάτιον τοῦτο ἢ ἀποτελῆ συνοπτικὴν ἐκθε-
σιν τῶν πρὸς τοὺς νέους τοῦ Συλλόγου Ο.Χ.Ε.Ν.Π.
γενομένων διαλέξεων και χάριν αὐτῶν κυρίως ἐκδι-
δεται πρὸς βοήθειαν τοῦ ἔργου ἰδίως τῆς ἀνθυλιστι-
κῆς ἢ ἀπολογητικῆς τοῦ Συλλόγου ὁμάδος. Εὐλόγητον

ἔθεν ὅτι δὲν δύναται γὰ ἔχη τὴν ἀριότητα ἐνδὲ ἀπο-
λογητικῶ ἔργου μετὰ παραπομπὰς κλπ. και ὅτι ἡ ἐν-
δεια χρημάτων και ἄλλοι λόγοι μᾶς ἡνάγκασαν γὰ τὸ
σημπύξωμεν λίαν. Μετὰ τὴν εὐχὴν και ἐλπίδα ἕμους
ὅτι δὲν ἡ μείνη ἀτελεσφόρητον, και ὅτι ἄλλοι εἰδι-
κώτεροι ἀριώτερον ἐπ' αὐτοῦ και ἄλλων παρομοίων
θεμάτων ἢ ἀσχοληθῶν. παραδίδοι τὸ παρὸν εἰς τὴν
δημοσιότητα ἔστω και ὅχι ὡς ἐπεθύμουν πλήρες, και
ὅτι ἂν δὲν ἀπατώμαι δὲν ὑπάρχει τοιαύτη μελέτη κα-
πως ἐκτενῆς ἐκδοθεμένη ἐν Ἑλλάδι. Ὅ δὲ τὰ πάντα
πρὸς τὸ συμμέρον οἰκονομῶν Κύριος εἴθε και ἐξ αὐ-
τοῦ ν' ἀναδείξῃ ἀγλαοὺς καρποὺς πρὸς δόξαν Του
και σωτηρίαν μας. Γένοιτο.

Ὁ Συγγραφεύς

Περοδιάκονος ΘΩΜΑΣ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Καθηγητῆς Θεολογίας

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Ἡ ΠΑΡ' ἩΜΙΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

Ἡ δάσις τῆς μορφώσεως τοῦ ἀνθρώπου εἶνε ἡ οἰκο-
γένεια. Ἐν αὐτῇ ὁ μικρὸς παῖς μακθάνει τὰ πρῶτα
σπέρματα τῆς ἡθικῆς του μορφώσεως. Ἡ πνευματικὴ
και ἡθικὴ μόρφωσις τοῦ παιδὸς εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον ἀνάλογος τῆς μορφωτικῆς ἰκανότητος τῶν γε-
νῶν και τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος, ἐντὸς τοῦ
ὁποῦ ὁ παῖς διαίεται.

Δυστυχῶς παρ' ἡμῶν ἡ οἰκογένεια, ὕστεροντα ὡς
ἐπὶ τὰ πολλὰ εἰς πνευματικὴν μόρφωσιν, ἀλλὰ και εἰς
ἡθικὴν τοιαύτην, ἐλάχιστα συντελεῖ εἰς τὴν μόρφω-
σιν τῶν παιδιῶν τῆς.

Δύναται μάλιστα γὰ εἶπη τις ὅτι ἐνίστε ἡ οἰκογέ-
νεια οὐ μόνον δὲν μορφώνει, ἀλλὰ και διαστρεβλώνει
τὴν ψυχὴν τοῦ μικροῦ παιδὸς μετὰ ἀσύγγνωστον ἀμέ-
λειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν των καθηκόντων τῆς και με-
τὰ ἡθαστόρον περιβάλλον τῆς, διὰ τὸ ὅποιον πολλὰκις
ὕπευθυνος τυγχάνει αὐτῆ αὐτῆ ἡ οἰκογένεια.

Τι δὲ γὰ εἶπη τις ἂν ἡθελε συμβῆ ἡ ψυχὴ τοῦ παι-
δὸς γὰ εἶνε ἐκ φύσεως πονηρὰ; Ἀναμφιδόλως ἡ ψυχὴ
ἐκείνη τοῦ μικροῦ θέλει ὑποστρεβλωθῆ.

Και πῶς ὅχι; Ἄν ἡ κακὴ ἀνατροφή ἔχει μεγίστην
τὴν ἐπίδρασιν τῆς εἰς τὰς πλέον ἀγαθὰς φύσεις και
εἰς τὰς πλέον εὐμαλάκτους ψυχὰς, δὲν ἡ ἔχη ἄρα γὰ
ὀλεθριώτερον τὴν ἐπίδρασιν τῆς ἐπὶ τὰς πονηρὰς τοι-
αύτας;

Και ἐντεῦθεν συμβαίνει ὥστε ἡ οἰκογένεια, ἡ ὁποία
εἶνε ἐντεταλμένη γὰ μορφὴν τοῦς χρηστοὺς τοῦ μέλ-
λουτος πολιτείας, συμβαίνει γὰ υποθάλη και γὰ κακ-
λιεργῆ ὅλα τὰ πονηρὰ ἐντικτα και ὅλα τὰ πάθη τὰ
ἐμφυλεύοντα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου και τέλος γὰ
μᾶς παρουσιάζῃ μιαν ἡμέραν πολιτείας ἀμιλλωμένους
εἰς τὴν κοινωνικὴν διασφορὰν.

Πρὸς ἀντίδρασιν μᾶς τοιαύτης οἰκογενειακῆς κα-
ταστάσεως ἐχούσης ὀλεθριον τὸ ἀποτελεσμά τῆς και
ἐν τῇ κοινωνικῇ ζωῇ, ἀνάγκη πᾶσα ἐξυργάσεως τῆς
οἰκογενειακῆς ζωῆς, διοχετεύσεως δὲ νέας τοιαύτης,
ἡτις ἡ ἐπέδρα λίαν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν μόρ-
φωσιν τῶν μικρῶν μεν σήμερον ὑπάρξεων, μετ' οὗ δὲ